



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

**Theologia Moralis**

**Reiffenstuel, Anaklet**

**Monachii, 1699**

III. De Sigillo Confessionis.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-40206**

## QUÆSTIO III.

## De Sigillo Confessionis.

Sigillum  
Confessio-  
nis, quid?

21. **C**ONCL. I. Per *Sigillum Confessionis* aliud non intelligitur, quam obligatio illa, qua in secreto teneri debent peccata ex Sacramentali Confessione cognita. Et hæc obligatio dicitur *Sigillum*, sumptâ metaphorâ à sigillo materiali, quo solent obfignari res illæ, quas volumus omninò esse occultas, & secretas.

Quanta sit  
eius obliga-  
tio?

22. **C**ONCL. II. Certum est, talem obligationem nihil revelandi de peccatis in Confessione auditis, defacto extare: quæ quidem obligatio tanta est, tamque graviter Sigillum Confessionis obligat, ut communiter Theologi asserant, non licere Confessario ex quacunque causa, etiam gravissima, utputâ ob periculum vitæ suæ, imò nec ob periculum totius Reipublicæ, Confessionem revelare, aut peccatum in eadem auditum manifestare. Ratio hujus strictissimæ obligationis est: quia alioquin fieret injuria Sacramento Pœnitentiæ; simulque Confessio redderetur odiosa, & meritò retraherentur ab ea Fideles, si scirent, in aliquo casu posse peccata confessa revelari in eorum præjudicium.

Confessari-  
us tenetur  
celare pec-  
catam audi-  
tum, jure  
naturali,  
Divino,

23. **C**ONCL. III. Peccatum in Confessione detectum tenetur Confessarius celare tum Jure naturali, ac Divino positivo, tum etiam Ecclesiastico. Ita Scotus in 4. dist. 21. q. 2. & Theologi communiter. Ratio prioris partis est: quia alioquin hinc Lex naturæ de servanda Fidelitate, & secreto Proximi celando violaretur, illinc autem Præceptum Christi positivum. Nam Christus, dum instituit Sacramentum Pœnitentiæ, præcepitque Confessionem, simul Confessarijs arctissimam hanc Sigilli obligationem imposuit: ut patet tum ex perpetua traditione, ac sensu Ecclesiæ; tum ex eo, quia alioquin præceptum Confessionis non esset accommodatum conditioni humanæ, ac spiritali Fidelium utilitati.

Et Ecclesia-  
stico,

24. Ultima pars, quòd etiam Jure Ecclesiastico Sigillum Confessionis sit præceptum, patet inter alia ex cap. *Omnis utriusque sexus de Pœnit. & remiss.* ubi pœna Depositionis à Sacramentali Officio, ac perpetuæ pœnitentiæ in arcto Monasterio peragendæ, constituitur ijs, qui Sigillum Confessionis violaverint.

25. CON-

25. CONCL. IV. Sub Sigillo Confessionis non tantum ca-  
dunt peccata confitentis, sed etiam peccata complicis; item  
circumstantiæ peccatorum, quæ ad eorum Confessionem aliquo  
modo pertinent, & ex quarum revelatione potest confitenti e-  
venire infamia, vel aliud incommodum: utputa, si quis confes-  
sus sit, se illegitimè natum Sacros Ordines recepisse; se infami-  
bus parentibus ortum, nobilitatem generis jactasse &c. Tales,  
inquam, peccatorum circumstantiæ, v. g. defectus natalium, aut  
generis obscuritas, à Confessario manifestari non possunt sine Si-  
gilli violatione. Ratio est: quia per horum, ac aliorum simi-  
lium revelationem, confitenti fieret præjudicium, & sic Confes-  
sio redderetur odiosa.

26. Similiter, atque ob eandem rationem, violatur Sigil-  
lum Confessionis, si Confessarius generatim dicat, Titium sibi  
confessum esse peccatum mortale, vel habuisse Casum reserva-  
tum, aut Censuram excommunicationis. Item, si dicat, se il-  
lum non absolvisse, quia non rectè dispositus erat. Insuper Con-  
fessarius violat Sigillum, si peccatum aliquod veniale in specie  
revelet: secus foret, si solum in genere; cum certum sit, pœ-  
nitentem ad minus peccatum veniale confiteri debuisse, nam al-  
ioquin Confessio non subsisteret. Unde si quis dicat, Titium con-  
fessum sibi esse peccatum veniale, Sigillum non violatur: bene  
tamen, si dicat, Titius confessus est mendacium. Monet quo-  
que Layman *lib. 3. tract. 6. cap. 14. n. 6.* cum alijs, cavendum esse  
Confessario, ne aliquo loquendi modo sinistram de confitente o-  
pinionem apud alios generet; v. g. si dicat: *Titius minutissimis*  
*suis peccatis sæpe mihi molestus est.* Significare enim videtur, illum  
scrupulosum esse, & sic indirectè sigillum Confessionis violabit.  
Quod ultimum, ut melius intelligatur, sit

27. CONCL. V. Sigillum Confessionis duplici modo viola-  
ri potest, directè scilicet; ac indirectè. *Directè* tunc violatur  
quando Confessarius expressè & apertè peccatum confessum,  
aut aliquid aliud sub Sigillo cadens, manifestat. *Indirectè* viola-  
tur Sigillum Confessionis, quando, licet Confessarius nihil apertè re-  
velet, ita tamen verbis vel signis se gerit, ut alter possit in noti-  
tiam peccati confessi devenire, & colligere, hunc pœnitentem  
habuisse peccatum mortale, vel certum veniale &c. Ita Docto-  
res communiter.

28. Ita Conclusio, ac præsertim secunda pars ipsius, am-  
plius declaratur exemplis. Sic quippe Parochus publicè cupiam

Qqqqqq 2

RC

Sub Sigillo  
Confessio-  
nis, quæ o-  
mnia ca-  
dant?

Corollari-  
um.

Sigillum  
Confessio-  
nis potest  
violari dire-  
ctè, & indi-  
rectè.

Exempla  
violationis  
indirectæ.

negans Sacramentum, v. g. Eucharistiæ, propter solam noticiam è Confessione acceptam, indirectè frangit Sigillum. Similiter Confessarius, si absolutè dicat, se non absoluisse Petrum, nullà alià addicà rationabili causâ, frangit Sigillum indirectè, eò quòd absolutio nulli negetur, nisi supposità indispositione pœnitentis, aut ob Casum reservatum. Unde si interrogetur Confessarius, an hunc vel illum absolverit, non debet absolutè negare, neque affirmare, se absoluisse, si non absolvit; sed optimum erit dicere, se functum fuisse munere suo.

Nota hujus  
exempla.

29. Insuper Sacerdos, qui aversionem aliquam à peccatore ex notitia accepta in Confessione concipit, ac severiorem vultum eâ de causâ illi ostendit, aut minùs gratè ei colloquitur &c. frangit Sigillum indirectè: quia sic factò exprobrat pœnitenti peccata confessa; & si hoc liceret, redderetur Confessio multùm odiosa, præsertim inter eos, qui simul debent cohabitare. Marchantius, Lugo, Bonacina, & alij. Similiter illicitum est, extra Confessionem revocare pœnitenti in memoriam sua peccata confessa, etiam ipsum consolandi gratiâ: quia ipse hac ratione confunderetur, sicque Confessio, si hoc passim liceret, odiosa redderetur.

Cautela notabilis.

30. Hinc non immeritò Clemens VIII. in Decreto, De Casibus reservatis, die 26. Maij. 1593. edito (& verbatim refertur à Bassæo, *ſ. Casus reservatus, num. 40.*) universis Regularibus sic mandavit: *Tam Superiores pro tempore existentes, quàm Confessarii, qui postea ad Superioratus gradum fuerint promoti, caveant diligentissimè, ne eâ notitiâ, quam de aliorum peccatis in Confessione habuerint, ad exteriorem gubernationem utantur &c.* Quod Decretum, etsi specialiter de Regularibus, utpote perpetuò simul cohabitantibus loquatur, quia tamen quoad hoc punctum consonat juri naturali, ac Divino, etiam ad alios extendendum erit, ne Sacramentalis Confessio quoquo modo reddatur odiosa.

Quando Confessarius possit uti notitiâ Confessionis?

31. CONCL. VI. Nihilominùs licitè utitur Confessarius notitiâ Confessionis ad actiones non afferentes ullum prorsus incommodum pœnitenti, vel complici. Ita in re communis: sic enim Confessio non redditur ullatenus odiosa, vel onerosa. Et utique propter noticiam ex sola Confessione haustam potest Confessarius orare DEUM pro salute sui pœnitentis, ob consuetudinem occultorum peccatorum de æterna salute periclitantis: potest etiam DEUM orare, ut se per gratiam suam à similibus peccatis misericorditer præservet: potestque se magis præ-

cave-

cavere ab illis peccatorum incitamentis, & initijs, quibus videt poenitentem suum à diabolo seductum fuisse, ac postea graviter cecidisse, & hujusmodi. Rursum Concionator, vel Scriptor rerum ad mores spectantium, potest eiusmodi notitiâ uti ad parandas tantò aptius Conciones, vel Commendationes, dummodò hoc ita fiat, ut nulli exinde incommodum sequatur, neque scandalum pusillorum sequi valeat.

32. Et hoc ultimum notanter additur: quia coram simplicioribus hominibus cavendum est Confessarijs, ac præsertim Concionatoribus, ne dicant, sese hoc vel illud è Confessionali scire; nam per hujusmodi dicta facile simpliciores scandalizantur. Unde infert Gobat *Tract. 7. Theolog. Experim. num. 878.* cum Diana *part. 3. tract. 4. resol. 76.* quòd communiter peccent graviter Concionatores, præsertim si sint Parochi, quando dicunt expressè, se hæc vel illa peccata percepisse in Confessione: quia communiter homines, præsertim plebei, scandalizantur similibus verbis.

33. Ex dictis patet resolutio illius Quæstionis, utrum Sacerdos, si ex notitia Confessionis sciat, sibi in via, vel in nemore, parari insidias, aut præberi venenum in poculo, possit hoc periculum declinare? Resp. enim, hoc licitè fieri, dummodò id occasione aliunde acceptâ, absque ullo detrimento, pudore, aut manifestatione confitentium fieri possit; ut notat Scotus *in 4. dist. 21. quæst. 2. §. Ad argumenta*, & Sanchez *lib. 3. de Matrim. disp. 16.* citans plurimos alios. Secùs dicendum, si id fieri nequeat sine præjudicio, manifestatione, aut suspicione Rei confessi: nam sic redderetur Confessio odiosa.

34. CONCL. VII. Utrum de licentia poenitentis possit Confessarius revelare Confessionem Sacramentalem, disputant Theologi. Negant plerique ex antiquioribus, ac præsertim Scotus *cit. dist. 21. quæst. 2. Alensis*, aliique. Ratio est: quia, licet poenitens possit cedere jure suo, non tamen potest cedere jure Sacramenti: atqui Sigillum est introductum Jure naturali, atque ex primaria Christi institutione, in favorem Sacramenti, & secundariò solùm in favorem poenitentis; ergo.

35. Oppositum docent multi alij cum D. Thoma *in Supplemento, part. 3. quæst. 11. art. 4.* Tum quia, si poenitens det licentiam loquendi de peccatis in Confessione auditis, videtur cessare ratio secreti naturalis, atque reverentiæ Sacramenti. Tum

Q99999 3

quia

quia *cap. significasti. de Adulterijs*, legitur, quod de licentia mulieris Sacerdos, cui hæc confessio fuit, dixerit, eam sibi confessam esse adulterium; nec tamen in hoc casu vel minimum Sacerdos reprehenditur à Papa. Verum Barbosa *ad cit. cap. significasti num. 2.* post Navarrum *in c. Sacerdos. de poenit. dist. 6. num. 126.* & quidam alij censent, illud Capitulum loqui non de Confessione Sacramentali, sed extra Sacramentum Sacerdoti tam per adulterum, quam adulteram factam. Et hinc præsens Quæstio ulteriori Disputationi Theologicæ relinquatur.

Præter Confessarium, qui alij tenentur ad Sigillum?

36. CONCL. VIII. Præter Confessarium, ad quem Sigillum Confessionis principaliter spectat, obligatur quoque ad tacendum aliæ personæ, ad quas Sacramentalis Confessio immediate, vel mediate pervenit: utputa altantes, quidpiam audientes; interpretes, per quem facta est Confessio; item ille, cui poenitens bona fide confitetur, existimans eum esse Sacerdotem, cum non sit. Ita Doctores communiter. Ratio est: quia huiusmodi revelatio foret contra reverentiam Sacramenti, ipsamque Confessionem redderet odiosam.

Quid, si quis alterius Confessionem scriptam reperit?

37. Addunt nonnulli, eum quoque teneri Sigillo Confessionis; qui Confessionem alterius memoriæ causâ scriptam reperit. Sed alij rectius negant, hunc Sigillo Sacramentali obligari. Rationem dant, quod talis Scriptura non sit Confessio Sacramentalis, sed tantum remote ac per accidens ordinetur ad Sacramentum Confessionis. Interim tamen ille, qui talem scriptam Confessionem reperit, arctissimo secreto naturali obligatur, adeo ut peccet mortaliter, si gravia, seu diffamantia peccata consultò legat, aut lecta alijs evulget: quamvis sæcùs sit, si ex curiositate sola levia peccata legat, vel lecta alijs revelet. Layman *loc. cit. quæst. 8. num. 19.* & alij.

DI: 10

DI